

PAPER_DE_VIDRE_

Número 61, 22/05/12

Les velles pessetes

Bernat Puigtobella

Fins als tres anys, l'Aurora va fer una caca del tot normal. Però això va canviar d'un dia per l'altre. Una nit l'Aurora seia a la tassa del vàter amb les cames pengimpenjam i els mitjonets al garró. De sobte els seus pares van sentir un terrabastall de metall al lavabo. Es van pensar que la nena, en un atac de ràbia, havia llançat una grapat de culleretes contra la tassa.

-Aurora, es pot saber què t'has fet? -va cridar la mare.

L'Aurora plorava, dreta, les calcetes als turmells, amb el dit apuntant el vàter.

-Són monedes de cent -va dir el pare.

Tota aquesta història va començar quan encara es pagaven les coses amb pessetes. La mare va mirar dintre la tassa. No hi havia caca. L'aigua era neta. Va treure deu monedes amb una pala i, abans d'estirar la cadena, encara va comptar tres monedes que havien quedat amagades al fons del vàter.

-Lluís, la nena ha cagat tretze monedes de cent pessetes!

Allò era molt més del que pensaven pagar-li el dia que demanés la primera setmanada.

-Que et fa mal la panxeta, filleta?

L'Aurora va fer que no amb el cap.

-Què li has donat per sopar? -va preguntar el pare, tot preocupat

-Patata i mongeta tendra -va dir la mare-. L'hauríem de portar a urgències.

-Vols dir? Encara no. Esperem. De moment no té febre.

I encara van trigar dies, potser setmanes, a demanar hora al metge de capçalera. La mare guardava totes les monedes en un pot per ensenyar-les al doctor Heura, però quan va ser l'hora de la veritat, el dia de la consulta, no es van atrevir a parlar-ne amb tota la claredat que requeria el cas.

-Miri, doctor. Fa dies que la caca de la nena no fa gens de pudor -va dir la mare.

-Quina sort, senyora. I això la preocupa?

-No és ben bé això, doctor -va dir el pare-. Passa que de caca caca, pràcticament no en fa.

El doctor Heura va examinar l'Aurora. La va fer despullar. Ella tremolava de fred, feia uns ulls de por. El metge va agafar una gibrella i la va plantar a terra. L'Aurora tenia por.

-Vinga, maca. Auroreta. Ara et donarem una coseta per fer una miqueta de caqueta!

Era un laxant, una pastilleta per anar de ventre, però no va fer cap efecte i el metge ho va interpretar com una rebequeria de l'Aurora.

-Si no ha anat de ventre d'aquí a vint-i-quatre hores, haureu de dur-la al psicòleg.

La mare va sortir empipada de la consulta. Els metges eren tots iguals! El pare s'alegrava de no haver dit res de les monedes que cagava la seva filla, perquè el doctor Heura hauria estat capaç d'exhibir l'Aurora per congressos com si fos un mico prodigiós, ensenyar-la als metges d'altres països com un gran descobriment científic.

Van anar passant els anys. L'Aurora es va anar pagant els estudis amb les pessetes que cagava. "M'estic cagant els estudis", deia en broma. Però tot això passava abans de l'arribada dels euros i va arribar el dia que les pessetes s'havien de retirar de la circulació. D'un dia per l'altre tothom hauria de començar a fer servir els euros per anar a comprar qualsevol cosa. La mare de l'Aurora tenia l'esperança que, arribat el moment, el seu sistema digestiu fes la conversió a l'euro d'una manera natural. El pare estava impacient per veure quina moneda cagaria, però també tenia la tranquil·litat que l'Aurora passaria a fer directament monedes d'un euro o dos euros sense empastifar-los amb cèntims.

La nit de les dotze campanades, el dia abans que l'euro entrés en circulació, els pares la van tenir desperta fins a l'hora del raïm. Li van donar un exemplar de la revista Paper de vidre perquè no s'adormís abans d'hora, però l'Aurora no va fer la cacona fins l'endemà. I no precisament en euros.

-Li hem de donar uns dies per adaptar-se a la nova moneda -va dir el pare.
Passaven els dies, els preus pujaven i l'Aurora encara cagava les antigues pessetes.

-L'hauríem d'haver dut a un bon metge -va dir la mare-. És culpa teva!

Però van anar passant els mesos i l'Aurora no reaccionava. Les estratigrafies de la borsa tampoc no auguraven una llarga vida a la moneda única. Els pares li van regalar un gatet i li van posar Euro. La nena tenia tanta por de defraudar els seus pares, que va començar a fer les seves necessitats d'amagat. Se sentia tan culpable que a vegades, com que no li agradava la pudor que feien, tirava la cadena directament sense recollir-les amb la pala. Tot d'un plegat l'Aurora es va començar a recargolar de mal de panxa i li va venir un restrenyiment molt fort. Va estar-se uns quants dies que no podia anar de ventre. Van provar tota mena de pastilles i laxants sense cap mena de resultat. Finalment els pares van decidir que ja era hora de portar-la al metge de capçalera i explicar-li tota la veritat.

-Haver-ho dit abans! -va exclamar el metge, com si cagar pessetes fos la cosa més normal del món. Els va felicitar i els va dir que no s'amoïnessin. Hi havia hagut molts casos a tota Europa, de nens que cagaven francs suïssos o lires italianes i tard o d'hora tots s'havien curat.

-Vet-ho aquí una cosa que podria ser la nostra solució -va dir tot cofoi. Era un supositori molt modern que es deia "eurolax". Aquell vespre, la mare va estirar la seva filla al llit, va agafar el supositori amb els dits i li va dir:

-Veus aquest coet? Es diu Euro, com el gat. Vejam, vejam si ens desembussarà...

La reacció no es va fer esperar. La nena es va aixecar d'una revolada, es va baixar les calcetes i es va asseure a la tassa. Els seus pares van sentir un terrabastall fenomenal, com si la seva filla hagués buidat tota una màquina escurabutxaques al vàter. Quan l'Aurora va haver acabat, es va apujar les calces sense eixugar-se ni res

i es va apartar perquè els seus pares, que ja treien el nas amb uns ulls oberts com un euro, poguessin contemplar la proesa.

La mare, com sempre, va ser la que es va ajupir per comptar les monedes. Va començar per les més grosses, que eren les de cinc cèntims d'euro. N'hi havia poques. N'hi havia unes quantes més de dos cèntims, però la majoria eren peces d'un cèntim d'euro i costava molt de recollir-les del fons de la tassa.

-Que has fet cagarrines?

L'Aurora reia, contenta i descansada, mentre el pare li feia un petó a la galta per felicitar-la. La mare es va girar un moment per donar-li les gràcies, però en tornar la cara va notar que aquells euros feien una pudor desagradable.

La mare va pensar que d'ara endavant potser no tindria tanta paciència a l'hora de recollir tants centiments, ni li sortiria a compte si els havia d'agafar un per un, com han de fer les caixeres del supermercat quan una vella jubilada paga un tertrabric de llet a final de mes.

-Si comences a estalviar ara -va dir el pare-, el dia de demà tu soleta et pagaràs la universitat!

-Sí -va dir l'Aurora, feliç i exultant-. A aquest pas em cagaré tota la carrera.